

Ana Otero i Tomás Pozzi, un brillant actor argentí que ha sorprès Rigola fins a fer-li canviar el càsting i que interpreta un mafiós que ofereix un negoci ■ ROS RIBAS

Àlex Rigola dirigeix al Teatro de La Abadía 'Días mejores', de Richard Dresser, una reflexió còmica, sarcàstica i surrealista de la crisi

Vindran dies millors?

Teresa Bruna
BARCELONA

"Si diuen que l'economia es recupera, l'endemà puja la borsa. La gent continua jugant al bingo, no hem après res. I en aquesta crisi falta molt encara per tocar fons". Ho diu Àlex Rigola, director i adaptador de *Días mejores*, un text escrit pel nord-americà Richard Dresser a finals dels 80. Abans, l'autor, en veure com el seu país perdia el nord, va anar a Massachusetts i va parlar amb un munt de gent que lluitava per sobreviure a la crisi del moment. El mateix Dresser

diu que avui l'obra és molt més rellevant. "Fa 10 anys que tinc el text a l'armari. En aquell moment vam escollir *Un cop baix* (Sitges 99), també de Dresser. Ara sí que ha arribat el moment de treure-la!", indica Rigola. L'acció se situa en un apartament americà, desmanegat i de fusta, on es reuneixen un grup de treballadors d'una fàbrica que ha tancat i els ha deixat al carrer. Per sobreviure, opten per seguir el mateix sistema que el seu patró: fer diners ràpidament. I el que fan és cremar el que calgui per cobrir l'assegurança.

"L'obra reflexiona sobre el nostre món que es desfà. Si no consumim, no funciona, i si consumim, no és sostenible perquè estem esgotant la Terra", diu José Luis Gómez, director artístic del Teatro de La Abadía, el centre de creació madrileny que confirma la voluntat de mantenir una via de treball amb autors, directors i/o actors catalans. La Abadía hi ha posat els actors de la companyia i part de la producció, compartida amb el festival Temporada Alta i el Centre d'Arts Escèniques de Reus. L'equip artístic (escenografia, vestuari...), com el

director i l'actor Marc Rodríguez, completen la representació catalana.

Els afectats de la Nissan

El Teatre Lliure ha convidat els obrers de la Nissan a l'assaig general: "No els solucionarem res, però volem ajudar una gent que s'ho passa malament a riure una mica", puntualitza Rigola, que continua: "L'obra és dura perquè parla d'obriers a l'atur, però ho fa en clau còmica, fregant el surrealisme. Té un punt de la sèrie *Els joves*". Tant el director com els actors han destacat el tarannà innocent dels perso-

natges: "El text em va fascinar per la seva vigència esgarrifosa, i per la manera en què estan tractats els personatges, farts d'humor i innocència. S'entén que Rigola els doni una patina *naïf* perquè és una realitat massa bèstia, massa tràgica i molt propera", diu Ana Otero, protagonista i veterana de la companyia.

Días mejores comença el recorregut pels centres productors a Salt (5, 6 i 7 de desembre), seguirà a Barcelona, al Lliure, el 7 de gener, a Madrid el 22 de gener i farà una funció única al Bartrina de Reus el 2 de maig. ■

Crítica teatre

Francesc Massip

Amb diners o sense, torrons!

Mala ratxa

De David Mamet. Cia. Ornitòrincs. Teatre Gaudí Barcelona, 29 de nov.

En un vist i no vist, ens ha visitat la companyia valenciana Ornitòrincs amb un trepidant espectacle digne de menció. *Mala ratxa* és l'encertadíssima versió de *Glengarry Glen Ross*, títol que sembla el borborigme d'un gangós. La peça de Mamet tenia un notori precedent en el muntatge de Rigola i, tanmateix, l'espectacle que dirigeix i protagonitza Carles Sanjaime ens resulta més penetrant i directe. I és que el teatre ric té això: gran desplegament escenogràfic i tecnològic -i la peixera rotatòria de Puigdefàbregas era una meravella- però que a voltes difumina la intensitat de l'acció. Una acció, recordem-ho, que denuncia el rostre més canalla del siste-

Una posada en escena on tot recolza en els intèrprets

ma capitalista i el seu déu Lliuremercat, a través d'una competició de vendes immobiliàries, que el traductor i actor Diego Braguinsky adapta hàbilment a l'espectació urbanística que ha devastat la costa valenciana.

Una posada en escena vívida i humil, on tot reposa en el treball titànic dels intèrprets que van desgranant els seus personatges amb la intenció que convé. La pressió empresarial els posa contra les cordes en un concurs delirant, i cadascun d'ells ha de treure la bèstia que porta dintre per superar el veí. Pep Ricart fa de perdedor desesperat que boqueja per sobreviure, en una actuació matisada que condueix el personatge de la depressió a l'exultació. Carles Sanjaime incorpora el triomfador, venedor eficient que no s'estalvia de tastar el fiasco, però que es defensa com un gat cerval davant d'un Miguel Àngel Romo que engalta amb cautela l'encarregat malparit que puteja els venedors de l'empresa. Davant de l'ensorridor rock de Rigola, aquí les transicions són paudades amb expressius tangos. Amb diners o sense, aquí hi ha bon torró!

El Comentari

David Castillo

De Paco Rodón a Labreu edicions

Dissabte acomiadem Paco Rodón del Museu Monjo de Vilassar de Mar amb un recital del seu amic Joaquim Horta. Rodón i Horta han mantingut una relació ben estreta, sovint a contracorrent, en aquest país on tot sembla tan efímer. Rodón ha estat instigador de col·leccions, revistes i tota mena d'iniciatives per tal de crear plataformes per a uns creadors que sovint juguen contra les circumstàncies. Compenso aquesta

jubilació gairebé obligatòria de Rodón amb els activistes de Labreu Edicions, que acaben de presentar tres títols d'autors novells en la seva col·lecció de poesia. Si ja resulta una heroicitat vendre llibres al país per la manca de promoció, presentar poetes de culte o novells ja no sé com s'hauria de qualificar. Els polítics omplen pàgines i pàgines de buidor, però la gran activitat artística del país es troba contra el mur, grogui contra les cordes.

L'editora Ester Andorrà repeteix que l'editorial pertany a una associació sense ànim de lucre i que les dificultats de distribució les substitueixen amb la venda directa per locals, on fan presentacions continuades fins que els llibres s'exhau-reixen. Allò de Mahoma i la muntanya, dels quals parlem tan sovint. Per la seva part, l'altre editor, Marc Romera, va parlar de l'aposta que implica publicar veus que s'allunyen dels canons, a la recerca de

"veus personals, veus que aporten coses noves". I realment són innovadors Daniel Busquets, amic de l'enyorat J.M. Fonollosa, amb *La trama perfecta*; el *neobeatnik* Pau Gener, amb *Tancat per mancances*, i la jove Anna Gual, vilafraquinca, plena d'idees i internauta, candidata a no sortir mai a programes televisius com *Silenci*. Anna postula el "viure poèticament" vi-nyolià, que tant ens va marcar en altres temps més poètics.